

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1635. usque ad annum 1643

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1779

VD18 9011888X

§. 45. Ferdinandus II. Imperator vita functus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67406)

nifex ascia in miseri cervices irruente Sæc. XVII.
 caput abscidit. Peracto hoc supplicio A. C. 1636
 Eremita & Cherubinus pallo alligati
 laqueo suffocati sunt, mox flammis
 traditi.

§. XLV.

*Ferdinandus II. Imperator vita
 functus.*

Adhuc dum Ferdinandus II. Romano-Khevenhill.
 rum Imperator Ratisbonæ in co-Annal. Ferd.
 mitiis hærebat, dum anno hujus sæ-tom 12.
 culi trigesimo septimo Joannes Geor-p. 2154.
 gius Saxonix Elector per suum Lega-Annal. Boic.
 tum deprecabatur, ut Badensis Mar-part. 3. l. 22.
 chio, Palatini Principes, Silesix Ordines,
 Oettingani Comites, necnon Augustana,
 & Osnabrugensis civitates Pragensis
 pacis beneficio frui, & Wirtembergenses
 Duces bona Ecclesiasticis erepta, necnon
 liberum Augustanæ Confessionis exercitium
 retinere permitterentur: Pariter unitarum
 Belgii Provinciarum Ordines Cælare, ut
 Piccolomini Ducis exercitum abducere
 vellet, rogabant, quos Imperator quidem
 ad pacem, vel saltem inducias permovere
 nitebatur, Hispanus vero Electorali Collegio
 exposuit, „quod Batavi nequaquam lace-
 ssiti Imperium atidem infestis armis oppres-
 serint, nunc vero

Sæc. XVII. „vero multo ære gravati, alienisque au-
A. C. 1636. „xiliis destituti, ut neutrarum partium
 „esse liceret, ea duntaxat ex caussa
 „peterent, ne pacta Hispanis faventia
 „acceptare cogentur, concessa autem
 „securitate postmodum eo validius Hi-
 „spaniæ Regem debellare, & usurpa-
 „tis in Imperio urbibus quiete frui
 „possent, inde veto plurimum ignomi-
 „niæ ac damni Catholicis in Imperio &
 „extra Imperium accederet, proin vel
 „sola adhuc hæc ratio apud Cæsarem,
 „& Principes Catholicos maximi facien-
 „da foret, & conscientiæ scrupulum mo-
 „vere possent, Verum horum capitum
 decisio ad alium Imperii Conventum
 remittebatur, eo quod Ferdinandus af-
 fiduis Imperii curis exhaustus, & mala
 pridem affectus valetudine reditum ex
 comitiis Viennam maturaret. Die igitur
 vigesima tertia Januarii Ratisbona
 profectus, die octava Februarii Vien-
 nam pervenit, ubi tamen ingravescente
 morbo, vitæ suæ noxas sacra confessio-
 ne eluere, & sacrosancto Christi Cor-
 pore refici, necnon Sacro Oleo ungi
 petiit, demum die decima quinta Fe-
 bruarii inter luculenta singularis pieta-
 tis signa animam Deo reddidit, anno
 ætatis suæ quinquagesimo nono. Erat
 is maximarum virtutum Princeps, ju-
 stitia, clementia, opum, bonorumque
 con-

contemptu, liberalitate, misericordia
 in pauperes, rerum gestarum magni-
 tudine, inter summos Imperatores
 longe gloriosissimus, & nulli etiam Cæ-
 sarum optimo ante se secundus. Præ-
 cipue vero immoto tuendæ & amplifi-
 candæ fidei Catholicæ studio inclaruit,
 lingua & calamo palam testatus, se
 malle coronas ponere, ostiatim cum
 Coniuge & liberis stipem colligere,
 atque in frustra a carnifice concidi,
 quam committere, ut se vivo hæresis
 in suis ditionibus invalescat, & Religio
 Catholica ullam labem accipiat. **Eo**
 sine tot bella gessit, totque calamitates
 perpeffus, ac non semel ad extremum
 sui totiusque Augustissimæ Domus di-
 scrimen redactus est, non ut suas pro-
 tenderet Provincias, sed ut populum
 suum misere deceptum ad orthodoxam
 fidem, & Imperium ad firmam pacem
 novis sectis turbatam reduceret: Insu-
 per pro avita Austriacæ Domus pietate
 Deo Eucharistico in publicum prodeunti
 semper comes adfuit, dum potuit,
 cumque aliquando diutius facem sat
 ponderosam teneret, atque exin dexte-
 ra intumesceret, a suis, ne idem die
 altera faceret, admonitus respondit,
supereff adhuc manus altera, qua Deo meo
serviam. Denique tam sollicite castita-
 tem colebat, ut cum nulla etiam Prin-
 cipe

Sæc. XVII.
 A. C. 1636.

Sæc. XVII. cipe fœmina solus loqueretur, aut si
 A. C. 1636. res secretum deposceret, Augustam sal-
 tem Conjugem in colloquii testem ad-
 vocaret. Nec heroicæ virtutis, & bene-
 gestæ rei testimonium etiam ab hostibus
 deest; quippe Mustazanus Turcarum
 Princeps de Ferdinando dicere solitus
 erat: *sanctus est: Deus cum illo, & pro
 illo pugnat*, ipse etiam Amurathes Tur-
 carum Imperator in tanti Cæsaris reve-
 rentiam, Constantinopoli præter mo-
 rem Principum Legatis concesserat, ut
 publice pio Cæsari parentarent, adhi-
 bitis simul in pompam funebrem, sce-
 ptris, coronis, aliisque Cæsareæ Maje-
 statis insignibus. Gustavus quoque Sue-
 ciæ Rex, juratus Ferdinandi hostis,
 non semel fassus erat, non ita militiam
 Ferdinandi, quam solam ejusdem vir-
 tutem esse formidandam. Talis tan-
 dem, tantusque erat hic Imperator,
 ut communi omnium testimonio nec e-
 jus inimici magis gratiosum, amici ma-
 gis benevolum, nec totus Orbis Chri-
 stianus meliorem optare potuisset:
 Porro demortui cadaver Vienna Græ-
 cium in Styriam translatum mausoleo,
 quod ipsemet sibi ante viginti tres an-
 nos excitaverat, conditum quiescit, ad-
 jecta hac funebri inscriptione: *Hic ja-
 cet, qui semper pro Deo & Orthodoxa fide
 stetit, cujus memoria nondum sepulta etiam*

nam vivit, vivacissima sanctorum Principum memoria. Tam digni Principis virtutes longe clarissimas Khevenhillerus Comes in suis Annalibus fufius profequitur, unico communis luctus temperamento, quod tantus Parens Successorem reliquerit Ferdinandum III. qui Genitoris virtutes non degeneri æmulatione perseverabat extendere, Religionis præprimis & clementiæ docili successione.

§. XLVI.

Sueci in Pomeraniam repulsi.

Disparuit exoptatæ pacis spes, postquam Sueci variis tergiversationibus Cæsaris, aliorumque pacem morientium desideria in comitiis comperendinabant, atque Arundelius Angliæ Legatus Regem suum ad arma in Cæsarem movenda impellere, totis viribus nitabatur: quapropter Ferdinandus III. non modo patriarum ditionum successor, sed virtutum etiam & gloriæ hæres, cum Hispanis Bavarisque Legatis de futuri belli rationibus varia Viennæ consilia agitare cogebatur, præcipue cum Galli Ferdinando Imperatori, ut illum oppugnandi obtentum haberent, honorem Romanorum Regis ac Imperatoris deferre denegarent, caussati,

Sæc. XVII.
A. C. 1637.

Hist. Eccl.
Jæger. l. 7.
cap. 1.
Puffend.
l. 9. §. 3.
Theatr. Europ. tom. 3.
p. 750.

Hist. Eccles. Tom. LX.

K

Tre-